

edicions
bromera

Enric Senabre

L'infinit a les teves mans

L'INFINIT A LES TEUES MANS

Unes llargues cames amb els peus estirats, ungles acabades de pintar i la piscina al fons vista des de l'hamaca, tot adobat d'un sol estival i un ambient relaxat.

Aquesta era la foto que acabava de penjar a la meua aplicació preferida. Una bona imatge de mi mateixa, del meu estat anímic i de la part del meu cos de la qual estava més orgullosa. Una mostra inequívoca de temps lliure, d'estiu, de goig, de caràcter i de ganes de viure. Volia que tothom se n'adonara i per això la publicava, perquè havia de difondre als quatre vents la felicitat que m'embargava, cridar que em trobava bé, que estava de vacances i no volia que s'acabaren.

La imatge anava acompanyada d'una frase que havia trobat feia un temps i que em va semblar que em representava a la perfecció: «L'infinít és el que queda per fer una vegada realitzats els somnis». La frase expressava l'esperit lluitador que em

caracteritzava, la força i la insistència incansables per realitzar els somnis.

Immediatament van arribar els m'agrades, que van ser un injecció d'autoestima, un aire fresc que reforçava l'estat d'eufòria. A continuació, els comentaris, més estimuladors encara, engrescadors. El de Júlia, la millor amiga i confident, «que bé que vius, Atena», em deia, contenta amb la situació; el de Sandra, la tercera pota inseparable del cercle més estret d'amistat, «això és vida, mala... persona» amb un deix d'enveja; el d'Aleix, el millor dels xics, optimista i engrescador: «Aquesta és la meua Atena, sempre positiva!»; Joan només va posar uns cors que em van sorprendre, i Borja un «Passa-ho bé, ens queda poc!».

Borja, el pessimista del grup, no tenia altra idea per a recordar-nos que les vacances s'acabaven, que la piscina i el mòbil a discreció tenien els dies comptats, que el temps d'alçar-se tard i no tindre res a fer arribava al final. Perquè prompte tornàvem a escola i, a més a més, començàvem l'institut. Quina peresa! I quina por! Un fum de sentiments oposats es van apoderar de mi; d'una banda no volia acabar les vacances, però, de l'altra, arribar a l'institut era tota una incògnita o, si més no, entrar en un món desconegut, amb gent

nova i més llibertat. Ho sabia pel que m'havien contactat les amigues de l'altre col·legi, que ja feia un curs que hi eren i deien que allí no et controlaven tant, els pares s'assabentaven de ben poca cosa i els mestres no t'aclaparaven. Dubtava que fóra tan bonic com ho pintaven, perquè de segur que eren un poc exagerades i caldria treballar més i amb menys ajuda, però les expectatives despertades per les seues històries estimulaven les meues ganes, ja per si mateixes augmentades pel retard que vaig haver de patir per la malaltia.

El fet de portar més d'un curs absent va aconsellar que repetira. A més, el canvi del poble a la ciutat per imposicions laborals de la mare em va obligar a refer tota la xarxa d'amistats. En principi, m'ho vaig prendre molt malament, amb plors i retrets continus als pares per forçar-me a canviar d'ambient sense consultar-me. Però al remat el trasllat de centre em va vindre bé, perquè em va ajudar a no sentir-me desplaçada per repetir sisé. Tot i que gràcies al mòbil mantenia algunes amistats del col·legi anterior, vaig haver de buscar-ne de noves a la força, però no perquè repetira curs sinó per canviar de ciutat i la veritat és que vaig tindre menys problemes dels que havia anticipat en la meua imaginació. Fins i tot ser la major del curs em va proporcionar protagonisme

i admiració entre els companys de classe. Sort que el meu desenvolupament físic també es va frenar un poc per la malaltia, i d'aquesta manera no es va notar la diferència d'edat amb les noves amistats. El resultat va ser que en acabar sisé havia reconstruït el cercle d'amistats de manera total, i Júlia i Sandra s'havien convertit en imprescindibles en la meua vida, tant que no sabia com havia pogut viure sense elles fins aquell moment.

En el que sí que es notava que jo era un any major era en el fet que tenia mòbil i la resta, no. Aquest va ser el pacte amb els pares; repetia curs i retardava l'entrada a l'institut, però el mòbil me'l compraven igual. Era la promesa que m'havien fet perquè acabara la primària i el deute a què s'havien compromés pel canvi de ciutat. El resultat va ser que vaig passar el curs fent les dents llargues a les companyes de curs i ara que ja en tenien totes, jo n'era la guia de l'usuari i la principal amistat de la xarxa.

Aquesta situació provocava que les meues fotos i anotacions foren les que més cors acumulaven. Tot i això, no m'agradava posar-hi massa imatges explícites del meu cos. Em limitava a seleccionar-ne les parts preferides, com les cames i els peus que acabava de penjar, o detalls que no em delataven

del tot. Ho he de reconèixer: el meu aspecte no m'agrada, un cos menut, encara poc desenvolupat, els pits discrets, uns cabells estorats com un fregall i d'un color indefinit entre el negre i el castany, uns ulls obscurs i vulgars i una boca massa menuda. No sóc la xica en què es fixen els xics, més prompte passe totalment desapercebuda.

Però l'activitat a la xarxa continuava independentment dels meus pensaments. Cinquanta m'agrades en vint minuts! Com es notaven els mòbils nous! I més fotos. Isabel en banyador entrant a la mar perseguida per Aleix; Borja llançant aigua a Cristian; Carla amb un barret graciós prenent el sol; Sandra al pati de sa casa mirant el mòbil, seriosa i concentrada; Joan fent dos cercles amb les mans que s'ajunten... Era evident, la colla estava a la platja i les imatges mostraven un fil continuat que desprenia felicitat i vacances, excepte Sandra i Júlia que no hi apareixien. Joan em va enviar per privat un *selfie* fent-me l'ullet amb un somriure exagerat. Poc duraria aquesta tranquil·litat, vaig pensar. I continuaven els cors; d'Aleix, de Júlia, de Rània, de Josep, i ja estaven quasi tots els del grup... Hum... I aquest desconegut, qui era? Algú a qui no seguia i no l'identificava, qui devia ser? «Infinit05» era l'àlies que s'havia posat. Curiós. I interessant.

La foto de perfil era el símbol matemàtic de l'infinit. Vaja, un estudiós friqui de la matemàtica, vaig pensar. Ah! I havia escrit un comentari a la meua foto. «Estàs molt guapa, però vull que em deixes entrar un poc més amunt, fins a l'infinit i més enllà...» I una careta bavejant seguida d'unes mans en posició obscena.

Però, què era això? Una suor freda em va muntar des dels peus i el cor em va bategar a mil revolucions. Qui devia ser aquest porc? No m'havia passat mai una cosa semblant i no sabia com havia de reaccionar. Em vaig posar molt nerviosa i el mòbil em va caure de les mans. El primer pensament que vaig tindre va ser que això no podia estar passant-me. Sempre havia pensat que només succeïa en les pel·lícules o a persones que es passaven el dia connectades. El cap m'anava a tota velocitat i analitzava diverses possibilitats sobre l'autoria del comentari. Havia de ser algun trol d'aquells que mentien sobre la seua identitat i es dedicaven a passar-se amb la gent, a insultar i provocar sense destapar ells com eren. Com podia respondre a la provocació? Sempre ens deien que no entràrem en contacte amb desconeguts, que alguns eren pederastes o delinqüents. Quin fàstic! Al final vaig decidir bloquejar-lo i d'aquesta manera m'evitava

problemes. Au, ja estava fet. I em vaig capbussar a l'aigua per tal d'evitar-me la calor que havia augmentat amb la trobada digital.

A la vesprada havia quedat amb Júlia i Sandra al parc i els vaig preguntar:

–On has estat aquest matí, Júlia? No has penjat cap foto i això que la xarxa ho petava.

–No he eixit de casa, i per posar una foto com la de Sandra... –I va riure amb el seu habitual bon humor mentre espentava la nostra amiga comuna.

–Què passa? M'abellia posar una foto real, ho preferisc a totes les de postureig que han penjat la resta, tots superdivertits i feliços, passant-s'ho superbé. Que falsos! –va respondre Sandra amb gravetat, obviant el to burleta de Júlia.

Les meues amigues eren com el cel i la terra: Júlia, l'alegria i despreocupació en persona; Sandra, reservada i seriosa, tant que costava traure-li les paraules de la boca. Potser per això érem tan bones amigues, elles eren els extrems i jo el punt intermedi que ens mantenia en equilibri.

–És cert, estava repassant-les mentre era a la piscina i la veritat és que pinten un món de color de rosa, tots tan amics, fruit de l'estiu i sempre

rient. Però és lògic, Sandra, jo també he penjat la meua de la piscina, estem de vacances. Ja veuràs com canvia en començar l'institut.

Sandra ho negà, irritada:

–No és cert, perquè després per privat Borja em deia que estaven avorrint-se com unes mones i que tenia ganes de tornar ja.

–Sempre passa igual. A les fotos el món és ideal i després tots criticant-se per privat –va reafirmar Júlia sense donar-li més importància.

Vaig voler intervindre-hi:

–Doncs Joan m'ha enviat un *selfie* per privat en què apareixia molt content! Com sou de negatives, estaven passant-ho bé i prou.

–Joan? Te n'ha enviat un per privat? No sé...

–Sandra es quedà un moment pensadora i, després, va continuar amb la seua idea:– Jo passe de tantes bovades, per això he penjat la foto amb el mòbil, perquè vegen que estava tranquil·la a casa i tan contenta.

–Doncs jo no n'he penjat cap per la mateixa raó. No cal estar dient a cada moment el que fas, el que menges, el que veus... Al final és estressant! –exclamà Júlia gesticulant amb exageració.

En aquest moment, vaig aprofitar la conversa per contar-los el succés de l'assetjador digital, que

no podia oblidar i que continuava posant-me nerviosa cada vegada que el recordava:

–Ah, sabeu que m’ha fet un comentari un desconegut misteriós?

Júlia i Sandra van saltar encuriosides amb una pregunta a duo:

–Sí? I què et deia?

Jo vaig aprofitar el misteri que havia generat per contar-los fil per randa les paraules que havia hagut de llegir amb fàstic:

–Una porcada, si podia entrar un poc més amunt de les cames de la foto, fins a l’infinit! I unes emoticones sexuals amb les mans i cares bavejant, veges tu! Quin fàstic! No sé qui deu ser, però per si de cas l’he bloquejat i fora. Deu ser algú del grup amb ganes de marejar.

–I t’has quedat tan tranquil·la? –va exclamar Júlia sorpresa.

Sandra va intervindre amb més serenitat:

–Et diria això de l’infinit per la frase que has posat, i no crec que siga cap del grup, no en saben tant, encara, per a crear-se una nova identitat. A més, jo he escoltat que això és propi de gent més major que busca fer-se amic teu per furta-te fotos compromeses i sotmetre’t a xantatge o el que siga. Vés amb compte!

Però Júlia continuava molt alterada, parlant sense respirar:

–Sí, sí, l'altre dia vaig veure una pel·lícula que tractava del ciberassetjament, en la qual un *hacker* d'aquests controlava l'ordinador d'una xica i l'obligava a donar-li fotos i a escriure als altres amics insultant-los i dient coses ofensives. Al final, la xica reaccionava i cridava son pare. No entenc per què no ho va denunciar des del principi.

–Ai, calleu ja! Esteu fent-me por! No deu ser res d'això, de segur que és algú del grup que està de broma. Qui ha d'interessar-se per mi, si jo no tinc fotos compromeses ni res? –vaig observar no massa convençuda, perquè un cuquet d'intranquil·litat em va créixer a la panxa.

–Si l'has bloquejat, no pot passar res. Has fet bé, Atena, com es nota que ets una experta en xarxes! –va bromejar Júlia, recordant que vaig ser la primera que vaig tindre mòbil del grup.

–Sí, la mestra i iniciadora –continuà la broma Sandra.

–Au, aneu a cagar –vaig dir rient.

I vam continuar xarrant d'altres coses. A mi, però, m'havia quedat el dubte del comentari del desconegut enganxat al cap i, en arribar a casa, vaig obrir el mòbil per veure si esbrinava alguna cosa.

El problema era que en haver-lo bloquejat, ja no el podia recuperar ni saber res d'ell. Per què no havia fet una captura de pantalla? Ni se'm va acudir. Amb els nervis, el vaig bloquejar sense pensar. Què podia fer ara? Buscar-lo entre les amistats per veure si en teníem de comunes: però no figurava com a amic de cap dels contactes. Bé, cap problema, com que no n'havia fet cas, el perill estava controlat, no calia donar més importància a un succés que no passaria de ser una broma de mal gust. O almenys, això esperava.